

Eternii prizonieri ai libertății noastre!

Nicu Hăloiu

Eternii prizonieri ai libertății noastre!

...

Când suntem liberi zburând prin univers,
Deodată-n jur, totul ne dispare,
Tot ce-am știut vreodată este șters
Trezindu-ne în trupul-nchisoare!

...

Așa ne naștem, neputincioși și goi,
Întrebându-ne cum am ajuns aici,
Înghesuiți în niște trupuri mici,
Într-o lume nouă, înstrăinați de noi!

...

Suntem prizonierii unei lumi mărunte,
Neștiind de ce, sau de avem vreo vină
În aceste trupuri rigide și prea strâmte,
Flămânzi de libertate, tânjind după lumină!

Nu mai știm nimic din tot ce-am fost odată,
Născuți în lumea celor care se nasc și pier,
Prizonierii vieții dependenți de soartă,
În închisoarea cărnii, abandonati de cer!

..

Din vechea existență, n-avem vreo amintire,
Dar uneori simțim un inefabil dor
Deodată suntem liberi și ne trezim în zbor,
Lăsând aceste trupuri sub cruci, în cimitire!

..

Și fi-vom iarăși liberi, zburdând prin univers
Pluti-vom iarăși liber prin adâncimi albastre
Tot ce-am trăit în viață va fi deodată șters
Eternii prizonieri ai libertății noastre!

...

Va mai rămâne poate, o dulce amintire,
Un simțământ ciudat, mai mult ca o părere,
Tot ce-am simțit cândva strigă cu putere,
"Întoarce-te, că-n lume, a mai rămas iubire"!

...

Și ne trezim deodată aceiași prizonieri
În aceste trupuri mărunte și flămânde,
Căutând iubirea, grăbiți și efemerii,
Venind de nicăieri și plecând niciunde!